

[Tom Bøhnke]

var, at vi forhåbentlig i den sidste ende kunne forhandle os frem til, at vi laver et billetsystem, således at den enkelte narkoman eller den enkelte kommune kan vælge, hvilken institution man vil benytte, og pengene følger klienten eller patienten, eller hvad vi skal kalde vedkommende. På den måde vil man så også kunne lægge det ind i det, at det er staten, der finansierer det ved, at pengene er bundet til personnummeret på ham eller hende, der skal i behandling. Så kan man vælge den behandlingsform, man ønsker, og det sted, hvor man mener at der er bedst.

Det hænger selvfølgelig også lidt sammen med, at jeg fra min daglige kontakt med narkomaner specielt på Vesterbro i København har det indtryk, at mange af dem, der har været i behandling i det offentlige system, er meget utilfreds med dets behandlingsmetoder. De mener, at det offentlige behandlingssystem er langtfra tilfredsstillende, fordi man på en del af de offentlige institutioner tager meget slapt på, om narkomanerne kan få lov at ryge hash og fixe, mens de er i behandling. Jeg har af gode grunde ikke selv været der, men det er de oplysninger, man får, når man træffer narkomaner, der har været i behandling. Derfor ville mange af dem gerne have muligheden for at komme på en privat behandlingsinstitution. Det behøver ikke nødvendigvis være Egeborg, der dog har et utrolig godt ry blandt narkomanerne. Der er mange af dem, der tigger og beder politiet på deres grædende knæ om at blive sendt derned, fordi de så gerne vil ud af deres stofmisbrug og har prøvet 15-20 gange i det offentlige system, der ikke hjælper dem, fordi det er alt for slapt.

Der er også en række andre private institutioner, som behandler narkomaner, hvor man også ser betydelig bedre resultater end i det offentlige behandlesystem, men lad det nu ligge. Det var billetsystemet, jeg ville prøve at agitere for, og derved har jeg så svaret på en del af de spørgsmål, der har været.

Til fru Bodil Thrane vil jeg blot sige, at beslutningsforslag nr. B 20 og B 21 hænger ikke sammen som sådan, de kan sagtens tages hver for sig. Der er ikke noget til hinder for, at vi kan vedtage det med finansieringen og så i øvrigt forkaste det andet eller omvendt. Det betyder ikke noget i den sammenhæng, de har ikke andet at gøre med hinanden, end at de begge

to drejer sig om, at vi skal behandle narkomanerne i stedet for at kigge på økonomien.

Til hr. Villy Søvnald må jeg sige, at det er et meget begrænset antal personer, vi taler om. Det er en relativt lille gruppe, et sted mellem 6.000 og 10.000, alt efter hvilke stoffer man tager med i beregningerne. Men problemet med dem er, at de er så utrolig skævt fordelt over landet. Vi kender godt hele systemet med hensyn til f.eks. pensionister og handicappede, men det er nogle meget store grupper, som i øvrigt spreder sig rimelig homogent ud over landets kommuner i hvert fald i forhold til narkomanerne. Det er et meget begrænset antal kommuner og amter i Danmark, der har narkomaner.

Til fru Bente Juncker, som næsten prøvede at skyde ind, at det var et forslag udelukkende for at bevare Egeborg: Det er altså ikke tilfældet. Vi fremsætter dette forslag for at give narkomanerne mulighed for at vælge, hvor de gerne vil hen, og for at kommuner eller amtskommuner ikke skal kigge på budgettet, når de skal afgøre, om en narkoman skal i behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om ensartede strafferammer for narkotikakriminalitet i EF.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 12/11 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling